

Elia – Nummer én

Den Første og Den Siste

Jeff Pippenger

2023-07-31

Det avsluttende utsagnet i Det gamle testamente fremsetter et løfte om at profeten Elia skal tre frem med et budskap før Herrens store og fryktelige dag.

Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og forferdelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med bann. Malaki 4:5, 6.

Bibelen er tydelig på at «Herrens store og fryktelige dag», eller den «forbannelse» som Gud slår «jorden med», også symbolsk fremstilles som «de sju siste plagene» eller «Guds vrede» i Åpenbaringsboken. Det femtende kapittel i Åpenbaringen innleder den profetiske rammen som leder frem til utgytelsen av de store og fryktelige sju siste plagene i det sekstende kapittel.

Og jeg så et annet tegn i himmelen, stort og underfullt: sju engler som hadde de sju siste plagene; for i dem er Guds vrede fullendt.

Og jeg så liksom et hav av glass, blandet med ild; og dem som hadde seiret over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stod på glasshavet og hadde Guds harper. Og de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang og sier: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, Allmektige; rettferdige og sanne er dine veier, du de helliges konge. Hvem skulle ikke frykte deg, Herre, og ære ditt navn? for du alene er hellig; for alle folkeslag skal komme og tilbe for ditt åsyn, for dine dommer er blitt åpenbart.

Og deretter så jeg, og se, vitnesbyrdets tabernakels tempel i himmelen ble åpnet. Og de sju englene kom ut av templet, med de sju plagene, kledd i rent og hvitt lin, og om brystet omgitt med gullbelter. Og ett av de fire livsvesenene ga de sju englene sju gullskåler fulle av Guds vrede, han som lever i all evighet. Og templet ble fylt med røyk fra Guds herlighet og fra hans makt; og ingen kunne gå inn i templet før de sju plagene fra de sju englene var fullendt.

Åpenbaringen 15:1–8.

Grunnen til at «ingen kunne gå inn i templet før de sju plagene fra de sju englene var fullført», er at muligheten til å sikre frelse opphører når templet fylles med røyk i kapittel femten. Den prøvetid menneskeheten fikk til å omvende seg og finne frelse, er da over. Når dette tidspunktet er nådd, blir «Herrens store og forferdelige dag», som Johannes kaller «de sju siste plagene», utøst forut for Kristi annet komme. Malaki kalte den dagen «forferdelig», og Jesaja betegner den som Guds «fremmede gjerning».

For Herren skal stå opp som på Perasim-fjellet, han skal vredes som i dalen ved Gibeon, så han kan gjøre sin gjerning, sin underlige gjerning, og fullbyrde sitt verk, sitt fremmede verk. Vær derfor ikke spottere, for at ikke deres bånd skal bli strammet til; for jeg har hørt fra Herren, hærskares Gud, om en tilintetgjørelse, ja, en som er fast besluttet over hele jorden. Jesaja

28:21, 22.

Selv om Guds «underlige gjerning» omfatter «hele jorden», er Inspirasjonen tydelig på at utgytelsen av plagene er forbundet med én nasjons opprør.

«Fremmede nasjoner vil følge De forente staters eksempel. Selv om hun går foran, vil likevel den samme krisen komme over vårt folk i alle deler av verden.» Testimonies, bind 6, 395.

«Når Amerika, religionsfrihetens land, forener seg med pavedømmet i å tvinge samvittigheten og nøde mennesker til å ære den falske sabbat, vil folk i alle land på hele jorden bli ledet til å følge hennes eksempel.» Testimonies, bind 6, 18.

Hver nasjon vil fylle sitt beger i sin prøvetids tid, men «Guds dommer», som søster White identifiserer som «nasjonal ruin», «tiden for Guds ødeleggende dommer», slik hun også kaller den historie som begynner ved søndagsloven i De forente stater, er ikke de sju siste plagene.

«En tid kommer da Guds lov, i en særlig forstand, skal bli satt ut av kraft i vårt land. Lederne i vår nasjon vil, ved lovgivningsmessige vedtak, håndheve søndagsloven, og slik vil Guds folk bli brakt i stor fare. Når vår nasjon, i sine lovgivende råd, vedtar lover for å binde menneskers samvittighet med hensyn til deres religiøse privilegier, ved å håndheve søndagshelligholdelse og utøve undertrykkende makt mot dem som holder den syvende dags sabbat, da vil Guds lov, for alle praktiske formål, bli satt ut av kraft i vårt land; og nasjonalt frafall vil bli etterfulgt av nasjonal undergang.» Review and Herald, 18. desember 1888.

Guds dommer, som søster White betegner som «nasjonal ruin», begynner ved den nasjonale søndagsloven og markerer begynnelsen på Guds «fremmede gjerning», selv om Guds fremmede gjerning mer spesifikt er de sju siste plagene. Et mer fullstendig bilde av Guds fremmede gjerning trer fram når utfrielsen fra Egypt føyes til rekken av Guds utøvende dommer. Plagene i Egypt, skjønt de var ti i tallet, var inndelt. De tre første var adskilt fra de sju siste. Slik utpeker utfrielsen fra Egypt et tidsrom framstilt ved de tre første plagene, som begynner med Amerikas forente staters nasjonale ruin og fortsetter inntil Mikael reiser seg og nådetiden for menneskene avsluttes.

«Guds dommer skal ramme dem som søker å undertrykke og ødelegge Hans folk. Hans langvarige overbærenhet med de ugudelige gjør menneskene dristige i overtredelsen, men deres straff er like fullt viss og fryktelig fordi den lenge er utsatt. 'Herren skal reise seg som på Perasim-fjellet, Han skal vredes som i Gibeons dal, for å gjøre sin gjerning, sin underlige gjerning, og fullbyrde sin handling, sin fremmede handling.' Jesaja 28:21. For vår barmhjertige Gud er straffens gjerning en fremmed gjerning. 'Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg har ikke behag i den ugudeliges død.' Esekiel 33:11. Herren er 'barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunn og sannhet, ... Han tilgir misgjerning, overtredelse og synd.' Likevel skal Han 'på ingen måte holde den skyldige uskyldig.' 'Herren er sen til vrede og stor i kraft, og Han vil slett ikke frikjenne den ugudelige.' 2 Mosebok 34:6, 7; Nahum 1:3. Ved forferdelige gjerninger i rettferdighet skal Han stadfeste myndigheten til sin nedtrådte lov. Hvor streng den gjengjeldelse er som venter overtrederen, kan en dømme ut fra Herrens tilbakeholdenhet med å fullbyrde rettferdigheten. Den nasjon som Han lenge bærer over med, og som Han ikke vil slå før den har fylt sitt misgjerningsmål i Guds regnskap, skal til sist drikke vredens beger,

ublandet med miskunn.»

«Når Kristus avslutter sin forbønn i helligdommen, skal den ublandede vrede som er varslet over dem som tilber dyret og dets bilde og tar imot dets merke (Åpenbaringen 14:9, 10), bli utøst. Plagene over Egypt, da Gud sto i begrep med å utfri Israel, var av lignende karakter som de mer forferdelige og omfattende straffedommer som skal ramme verden like før Guds folks endelige utfrielse. Åpenbareren sier, idet han beskriver disse fryktelige hjemsøkelsene: ‘Det kom et ondt og vondt sår på de mennesker som hadde dyrets merke, og som tilbad dets bilde.’ Havet ‘ble til blod som av en død mann, og hver levende sjel i havet døde.’ Og ‘elvene og vannkildene ... ble til blod.’ Hvor fryktelige disse hjemsøkelsene enn er, står Guds rettferdighet fullt ut rettferdiggjort. Guds engel erklærer: ‘Rettferdig er du, Herre, ... fordi du har dømt slik. For de har utøst de helliges og profetenes blod, og blod har du gitt dem å drikke; for de er det verd.’ Åpenbaringen 16:2–6. Ved å dømme Guds folk til døden har de pådratt seg skyld i deres blod like sant som om det var blitt utøst ved deres egne hender. På samme måte erklærte Kristus jødene på sin tid skyldige i alt blod av hellige menn som var blitt utøst siden Abels dager; for de hadde den samme ånd og søkte å utføre det samme verk som disse profetmorderne.»

«I den plage som følger, blir det gitt makt til solen «å svi menneskene med ild. Og menneskene ble svidd av sterk hete.» Vers 8, 9. Profetene beskriver således jordens tilstand på denne fryktelige tid: «Landet sørger; ... fordi markens grøde er gått til grunne.... Alle markens trær er visnet; for gleden er visnet bort fra menneskenes barn.» «Sæden er råtnet under jordklumpene, forrådshusene ligger øde.... Hvor stønner ikke dyrene! Kvegets hjorder er forvirret, fordi de ikke har noe beite.... Vannstrømmene er tørket ut, og ilden har fortært beitemarkene i ødemarken.» «Tempelsangene skal bli til hyl på den dag, sier Herren Gud; det skal være mange døde kroppar på hvert sted; de skal kastes bort i stillhet.» Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3.»

«Disse plagene er ikke universelle, ellers ville jordens innbyggere bli fullstendig utryddet. Likevel vil de være de mest fryktelige hjemsøkelser som dødelige noen gang har kjent. Alle dommene over menneskene, før nådetidens avslutning, har vært blandet med barmhjertighet. Kristi forbønnende blod har skjermet synderen fra å motta hele målet av sin skyld; men i den endelige dom blir vreden utøst uten innblanding av barmhjertighet. »

«På den dag skal skarer lengte etter ly under Guds miskunn, som de så lenge har foraktet. ‘Se, dager skal komme, sier Herren Gud, da jeg vil sende hunger i landet, ikke hunger etter brød og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord; og de skal flakke om fra hav til hav og fra nord like til øst, de skal fare hit og dit for å søke Herrens ord, men skal ikke finne det.’ Amos 8:11, 12.» The Great Controversy, 627–629.

I det foregående avsnittet het det: «Den nasjon som Han bærer langmodig med, og som Han ikke vil slå før den i Guds regnskap har fylt sitt misgjerningsmål, skal til sist drikke vredens beger, ublandet med barmhjertighet.» Hun skrev også i samme avsnitt: «Plagene over Egypt, da Gud stod i ferd med å utfri Israel, lignet i sin karakter de mer fryktelige og omfattende dommer som skal komme over verden like før Guds folks endelige utfrielse.» Den nasjon (De forente stater) som fyller opp «misgjerningsmålet», skal lide plager lik de ti plagene i Egypt.

Egyptys plagene var delt inn i to perioder. De tre første plagene rammet alle, men de sju siste plagene rammet bare egypterne.

Og på den dag vil jeg utskille landet Goshen, hvor mitt folk bor, så det ikke skal være noen svermer av fluer der, for at du skal vite at jeg er Herren midt på jorden. 2 Mosebok 8:22.

De tre første plagene i Egypt falt overalt, men Gosen, hvor hebreerne bodde, ble ikke rammet av Egyptys syv siste plager. De forente stater er den nasjonen som fyller sitt misgjerningsbeger ved søndagsloven. På det tidspunkt blir nasjonalt frafall etterfulgt av nasjonal undergang, men de dommer som frembringer nasjonal undergang er blandet med miskunn inntil Mikael reiser seg og nådetiden lukkes for hele menneskeheten. Ved søndagsloven i De forente stater vil flertallet av dem som nå bekjenner seg som sabbatsholdere, bøye seg for de styrende makter og ta imot dyrets merke. På den tiden blir spørsmålet om søndagsloven en åndelig prøve for dem som har stått utenfor adventismen. Fra søndagsloven i De forente stater og inntil Mikael reiser seg, finner den store innhøstingen av arbeidere fra den ellefte time sted, men døren er allerede blitt lukket for dem som holdes ansvarlige for lyset om den sjuende dags sabbat før søndagsloven.

«Mer og mer, etter hvert som dagene går, blir det tydelig at Guds dommer er i verden. I ild og flom og jordskjelv advarer Han denne jords innbyggere om sitt nære komme. Tiden nærmer seg da den store krisen i verdens historie vil være kommet, da enhver bevegelse i Guds styre vil bli iakttatt med intens interesse og ubeskrivelig angst. I rask rekkefølge vil Guds dommer følge på hverandre—ild og flom og jordskjelv, sammen med krig og blodsutgytelse.»

«Å, om folket måtte kjenne tiden for sitt gjestebud! Det er mange som ennå ikke har hørt den prøvende sannhet for denne tid. Det er mange som Guds Ånd strider med. Tiden for Guds ødeleggende domshandlinger er nådens tid for dem som ikke har hatt anledning til å lære hva sannhet er. Herren vil se på dem med ømhet. Hans barmhjertighets hjerte blir rørt; Hans hånd er ennå utstrakt for å frelse, mens døren er stengt for dem som ikke ville gå inn.»

«Guds barmhjertighet viser seg i Hans langmodige overbærenhet. Han holder sine dommer tilbake og venter på at advarselsbudskapet skal bli forkynt for alle. Å, om vårt folk ville føle, slik de burde, det ansvar som hviler på dem for å gi verden det siste nådebudskapet, hvilket vidunderlig verk ville da ikke bli utført!» Testimonies, bind 9, 97.

I det foregående avsnittet identifiserte hun at «tiden for Guds ødeleggende domshandlinger er barmhjertighetens tid for dem som ikke har hatt anledning til å lære hva som er sannhet.» I det neste avsnittet omtaler hun denne tidsperioden som «trengselens tid.»

«Jeg så at den hellige sabbat er, og vil være, skillemuren mellom Guds sanne Israel og de vantro; og at sabbaten er det store spørsmål som skal forene hjertene til Guds kjære ventende hellige. Og dersom noen trodde, og holdt sabbaten, og mottok den velsignelse som følger med den, og deretter gav den opp og brøt det hellige bud, da ville de stenge Den hellige stads porter for seg selv, like visst som det finnes en Gud som regjerer i himmelen der oppe. Jeg så at Gud hadde barn som ikke ser og holder sabbaten. De hadde ikke forkastet lyset om den. Og ved begynnelsen av trengselens tid ble vi fylt med Den Hellige Ånd idet vi gikk ut og forkynte sabbaten mer fullstendig. Dette gjorde kirken og de navnkristne adventister rasende, ettersom

de ikke kunne gjendrive sabbatssannheten. Og på denne tid så alle Guds utvalgte klart at vi hadde sannheten, og de kom ut og utholdt forfølgelsen sammen med oss.» A Word to the Little Flock, 18, 19.

Selv om det er noe endret, finnes den samme passasjen som nettopp er sitert, i boken Early Writings. I den boken tar hun med en kommentar til sin uttalelse om «trengselstiden». A Word to the Little Flock var den første publikasjonen fra de skuffede, trofaste millerittene etter den store skuffelsen den 22. oktober 1844, og flere tiår senere, da redaktører benyttet deler av det heftet for å ta dem inn i boken Early Writings, presiserte de at «trengselstiden» som det ble henvist til, ikke var de syv siste plagene; for når de syv siste plagene blir utøst, er ingen miskunn blandet med dommene.

«1. På side 33 gis følgende: ‘Jeg så at den hellige sabbat er, og vil være, skilleveggen mellom Guds sanne Israel og de vantro; og at sabbaten er det store spørsmål som skal forene hjertene hos Guds kjære, ventende hellige. Jeg så at Gud hadde barn som ikke ser og holder sabbaten. De har ikke forkastet lyset om den. Og ved begynnelsen av trengselstiden ble vi fylt med Den Hellige Ånd idet vi gikk ut og forkynte sabbaten mer fullstendig.’»

«Dette synet ble gitt i 1847, da det bare var meget få av adventbrødrene som holdt sabbaten, og blant disse var det bare få som antok at dens overholdelse var av tilstrekkelig betydning til å trekke en grense mellom Guds folk og de vantro. Nå begynner oppfyllelsen av dette synet å bli synlig. ‘Begynnelsen til den trengselstid’ som her er nevnt, sikter ikke til den tid da plagene skal begynne å bli utøst, men til en kort periode like før de blir utøst, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens verk går mot avslutning, vil trengsel komme over jorden, og nasjonene vil bli vrede, men holdt tilbake slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid vil ‘senregnet’, eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å bli stående i den perioden da de syv siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

Ved søndagsloven i Amerikas forente stater vil nasjonalt frafall bli etterfulgt av nasjonal undergang. Ved denne søndagsloven vil adventismen i Amerikas forente stater bli delt i to klasser; den ene vil motta dyrets merke, den andre Guds segl. Amerikas forente staters nasjonale undergang er fremstilt ved Egyptens tre første plager. Disse dommene fortsetter inntil menneskenes nådetid er avsluttet; deretter blir de sju siste plagene, som er ublandet med miskunnhet, utøst.

Poenget mitt gjelder mindre Egypts profetiske historie og mer det forhold at Ellen White identifiserer Egypt som symbolet på den nasjonen som tvinger hele verden til å motta dyrets merke; for ved å gjøre dette bruker hun begynnelsen til å illustrere enden, hvilket er Jesu profetiske kjennetegn som Alfa og Omega. I fortellingen om utgangen av Egypt, når Herren inngår pakt med det gamle Israel, åpenbarer Han seg med et nytt navn.

Da sa Herren til Moses: Nå skal du få se hva jeg vil gjøre mot farao; for med sterk hånd skal han la dem fare, og med sterk hånd skal han drive dem ut av sitt land.

Og Gud talte til Moses og sa til ham: Jeg er Herren. Og jeg åpenbarte meg for Abraham, for Isak og for Jakob som Gud Den Allmektige, men ved mitt navn JEHOVAH gjorde jeg meg

ikke kjent for dem.

Og jeg har også opprettet min pakt med dem, for å gi dem Kana'ans land, det landet hvor de vandret som fremmede. Og jeg har også hørt sukkingen fra Israels barn, dem egypterne holder i trelldom; og jeg har kommet min pakt i hu. Derfor skal du si til Israels barn: Jeg er Herren, og jeg vil føre dere ut fra egypternes byrder, og jeg vil fri dere ut fra deres trelldom, og jeg vil forløse dere med utrakt arm og med store domshandlinger. Og jeg vil ta dere til mitt folk, og jeg vil være deres Gud; og dere skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, han som fører dere ut fra egypternes byrder. Og jeg vil føre dere inn i det landet som jeg med ed lovte å gi Abraham, Isak og Jakob; og jeg vil gi det til dere til eiendom. Jeg er Herren.

Og Moses talte således til Israels barn; men de hørte ikke på Moses på grunn av mismot og på grunn av det harde slavearbeidet. 2 Mosebok 6:1–9.

Herren identifiserer her Moses som representanten for sin pakt, slik Jakob, Isak og Abraham var det. Frem til Moses' historie var navnet JEHOVAH ukjent for Abraham og hans etterkommere, og i beretningen om fornyelsen av Abrahams pakt, da hebreerne skulle befris fra egyptisk trelldom, innfører Herren en ny åpenbaring av sin karakter, for et navn representerer profetisk karakter. Da Abram trådte inn i pakt med Herren, forandret Herren hans navn til Abraham. Ved begynnelsen av profetien om den egyptiske trelldommen fikk den menneskelige representanten for pakten sitt navn forandret, og ved slutten av den profetien innførte Gud et nytt navn for seg selv.

Abram inngikk pakt i kapittel femten, og der ble profetien om det egyptiske slaveriet i fire hundre år fremsatt. I kapittel sytten ble Abram gitt omskjærrelsens rite, og hans og Saras navn ble forandret.

Fire hundre år senere ble Moses reist opp for å oppfylle Abrahams fire hundre år lange profeti. Abraham, Isak, Jakob og Moses representerer alle de hundre og førtifire tusen som trer inn i pakt med Herren i de siste dager.

«I de siste dager av denne jordens historie skal Guds pakt med sitt budholdende folk fornyes.»
Review and Herald, 26. februar 1914.

Adskillelsen av de sabbatsholdere som godtar dyrets merke, fra de sabbatsholdere som mottar Guds segl, finner sted ved søndagsloven. Adskillelsen er fremstilt i lignelsen om de ti jomfruer.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem dårlige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særskilt anvendelse for denne tid, og har, i likhet med den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være sannhet for denne tid inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Lignelsen ble oppfylt den 22. oktober 1844, da de kloke og de uforstandige jomfruene i millerittbevegelsens historie ble skilt fra hverandre. Adventismens begynnelse representerer adventismens ende, og adskillelsen ved enden er en oppfyllelse av lignelsen om de ti jomfruene, og

adskillelsen ved enden blir frembrakt ved søndagsloven.

«Igjen lærer disse lignelsene at det ikke skal være noen prøvetid etter dommen. Når evangeliets verk er fullført, følger adskillelsen mellom de gode og de onde umiddelbart, og hver classes skjebne er for evig fastsatt.» Ord til ettertanke, 123.

Lignelsen om de ti jomfruene viser at det er adventismens kloke jomfruer som mottar Guds segl, og adventismens dårlige jomfruer som mottar dyrets merke ved søndagsloven i De forente stater. De dårlige jomfruene fremstilles også som laodikeere.

«Den tilstand i kirken som er representert ved de uforstandige jomfruene, omtales også som den laodikeiske tilstand.» Review and Herald, 19. august 1890.

I de siste dager, når Gud fornyer sin pakt med sitt folk som holder hans bud, vil Gud åpenbare et nytt navn på seg selv, slik han gjorde da han fornyet pakten på Moses' tid. De dårlige jomfruene tilstand er at de ikke har olje, og laodikeernes tilstand er at de er for blinde til å se at de ikke har olje. Det er åpenbart at dersom de dårlige jomfruene er laodikeere, da er de kloke jomfruene filadelfiere.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker; og lukker, og ingen åpner: Jeg kjenner dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord, og har ikke fornektet mitt navn.

Se, jeg vil gjøre dem av Satans synagoge, dem som sier at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til å komme og tilbe for dine føtter, og til å kjenne at jeg har elsket deg. Fordi du har tatt vare på mitt ord om tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra prøvelsens time, som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden.

Se, jeg kommer snart. Hold fast på det du har, så ingen tar din krone. Den som seirer, vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham navnet til min Gud og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:7–13.

Filadelfierne representerer de hundre og førtifire tusen, og dem er det lovet at Gud vil skrive sitt nye navn på. Når Herren inngår pakt med de hundre og førtifire tusen, vil Han åpenbare et nytt navn på seg selv. Abraham fikk av Herren vite at Han var Den Allmektige Gud.

Da Abram var ni og nitti år gammel, viste Herren seg for Abram og sa til ham: Jeg er den allmektige Gud; vandre for mitt åsyn og vær fullkommen. Og jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg, og jeg vil gjøre din ætt overmåte tallrik. Da falt Abram på sitt ansikt, og Gud talte med ham og sa: Når det gjelder meg, se, min pakt er med deg, og du skal være far til mange folkeslag. Ditt navn skal ikke lenger være Abram, men ditt navn skal være Abraham; for jeg har gjort deg til far for mange folkeslag. 1 Mosebok 17:1–5.

Da Herren først inngikk pakt med et utvalgt folk på Abrahams tid, åpenbarte Han seg som den allmektige Gud. Da Han videreførte sitt paktsforhold på Moses' tid, åpenbarte Han seg for første

gang som JEHOVA. Da Jesus kom for å stadfeste pakten med de mange i én uke, innførte Han et nytt navn på Gud som bare var blitt uttrykt én gang i Det gamle testamentet, og det av en babylonier.

Da ble kong Nebukadnesar forferdet, og reiste seg hastig opp; han tok til orde og sa til sine rådgivere: Var det ikke tre menn vi kastet bundet ned midt i ilden? De svarte og sa til kongen: Det er sant, konge. Han svarte og sa: Se, jeg ser fire menn gå løse omkring midt i ilden, og de har ingen skade; og den fjerdes skikkelse er lik Guds Sønn. Daniel 3:24, 25.

Det er svært lett å fastslå at det tredje kapitlet i Daniel identifiserer søndagsloven i De forente stater. I Daniel 3 representerer Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego de hundre og førtifire tusen. De hundre og førtifire tusen er dem som fornyer pakten for siste gang. I Daniel 3 ser vi en profetisk fremstilling av søndagslovens og senregnets historie. Kristus var og vil være i forfølgelsens ild sammen med sine tre trofaste, som ikke bare representerer de hundre og førtifire tusen, men også de tre englebudskapene. I ilden, som er et forbilde på søndagslovskrisen, blir Han identifisert med ett av sine navn, og det er et navn som ikke ville bli innført i historien før Kristus kom som Guds Sønn. I fremstillingen i det tredje kapitlet ser vi dem som fornyer pakten ved verdens ende, i samhandling med Kristus under den siste krisen, og Han har et navn som intet menneske kjente.

Før jeg fjerner meg for langt fra vår betraktning av den egyptiske utfrielsen som et bilde på søndagsloven i USA, bør vi minne oss selv om at det før den første av de ti plagene begynte i Egypt, var en reell sabbatsagitasjon.

Og farao sa: Se, landets folk er nå mange, og dere får dem til å hvile fra byrdene sine. Og farao bød samme dag folkets arbeidsfogder og deres oppsynsmenn og sa: Dere skal ikke lenger gi folket halm til å lage tegl, slik som før; la dem gå og samle halm til seg selv. Men det antall tegl som de før laget, skal dere pålegge dem; dere skal ikke minske det det minste. For de er late; derfor roper de og sier: La oss gå og ofre til vår Gud. La tyngre arbeid legges på mennene, så de kan arbeide med det, og ikke ta hensyn til tomme ord. Og folkets arbeidsfogder og deres oppsynsmenn gikk ut, og de talte til folket og sa: Så sier farao: Jeg vil ikke gi dere halm. Gå selv og hent dere halm hvor dere kan finne den; men ikke det minste av arbeidet deres skal bli redusert. Så ble folket spredt omkring over hele landet Egypt for å sanke strå i stedet for halm. Og arbeidsfogdene drev dem på og sa: Fullfør arbeidet deres, de daglige oppgavene deres, som da det var halm. Og oppsynsmennene over Israels barn, som faraos arbeidsfogder hadde satt over dem, ble slått, og det ble spurt: Hvorfor har dere ikke fullført den fastsatte mengden tegl, verken i går eller i dag, slik som før? Da kom oppsynsmennene over Israels barn og ropte til farao og sa: Hvorfor farer du slik fram mot dine tjenere? Det blir ikke gitt halm til dine tjenere, og likevel sier de til oss: Lag tegl! Og se, dine tjenere blir slått; men skylden ligger hos ditt eget folk. Men han sa: Dere er late, dere er late; derfor sier dere: La oss gå og ofre til Herren. Gå derfor nå og arbeid; for det skal ikke bli gitt dere halm, men den fastsatte mengden tegl skal dere levere. Og oppsynsmennene over Israels barn så at de var i en ond stilling, etter at det var blitt sagt: Dere skal ikke minske det minste av deres daglige antall tegl. 2 Mosebok 5:5–19.

Før søndagsloven vil det bli stadig økende agitasjon mot dem som holder den syvendedags sabbaten, slik det også var i tiden som ledet frem til de egyptiske plagene. Moses var den som både

egypterne og hebreerne identifiserte som den som forårsaket all uroen, slik Akab anklaget Elia for.

Og det skjedde, da Ahab så Elia, at Ahab sa til ham: Er det du som fører ulykke over Israel? Og han svarte: Jeg har ikke ført ulykke over Israel, men du og din fars hus, fordi dere har forlatt Herrens bud, og du har fulgt Ba'alene. 1 Kong 18:17, 18.

Fortellingen om Moses illustrerer historien om søndagsloven, og fortellingen om Elia illustrerer historien om søndagsloven. Sammen, eller hver for seg, er Moses og Elia symboler. Ved Kristi forklarelse representerte de sammen de hundre og førtifire tusen som ikke dør, og dem som dør i Herren. Moses ble oppreist, Elia døde aldri. De er også de to profetene som er folkets plageåndere i Åpenbaringen elleve. Mye sannhet blir fremstilt ved Moses og Elia som symboler, og vi håper å behandle dette senere.

Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med bann. Malaki 4:5, 6.

Like før menneskets prøvetid avsluttes, skal «profeten Elia» tre fram med et særlig budskap som vender «fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre». Alle profetene vitner om verdens ende, og de er alle enige med hverandre.

Og profetenes ånder er underordnet profetene. For Gud er ikke uordens Gud, men fredens Gud, som i alle de helliges menigheter. 1 Korinterbrev 14:32, 33.

Elias' budskap kommer like før Herrens store og fryktelige dag; derfor er det det samme særlige budskap i Åpenbaringsboken som er fremstilt som «Jesu Kristi åpenbaring». Når «tiden er nær», viser Elias' særlige budskap Guds «tjenere det som snart må skje».

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere hva som snart må skje; og han sendte den og kunngjorde den ved sin engel til sin tjener Johannes, han som vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd, om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti og tar vare på det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

Legg merke til at når Malaki anvender Elia som et symbol, innbefatter han en direkte henvisning til å holde budene.

Kom i hu Mose, min tjeners lov, som jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med lover og dommer. Se, jeg sender eder profeten Elia før Herrens store og forferdelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, for at jeg ikke skal komme og slå jorden med bann. Malaki 4:4–6.

Disse tre versene er de siste i Det gamle testamente og inneholder Det gamle testaments siste løfte, så vel som en understrekning av å holde de ti bud. Det er syv «saligprisninger» i Johannes' åpenbaring, og den siste er en saligprisning over dem som holder de ti bud.

Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Salige er de som holder hans bud, så de kan få rett til livets tre og gå inn gjennom portene i staden. Åpenbaringen 22:13, 14.

Det siste løftet i Det gamle testamentet formaner oss om å «komme i hu» de ti bud, men ved å gjøre det understreker det ene budet som inneholder påbudet om å «komme i hu».

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den sjuende dag er sabbat for Herren din Gud. Da skal du ikke gjøre noe arbeid, verken du eller din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenestekvinne, eller ditt fe eller den fremmede som bor innenfor dine porter. For på seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt som i dem er, og hvilte på den sjuende dag. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den. 2 Mosebok 20:8–11.

Det siste løftet i både Det gamle og Det nye testamente fremhever Guds bud, med et særlig ettertrykk på sabbaten på den sjuende dag. Malaki sier at vi skal «huske», og Johannes gjør oss kjent med at du er salig når du gjør det. Sabbaten på den sjuende dag minner om Guds skapelse og hans skapende kraft. Sabbaten blir også stridens punkt i de siste dager av jordens historie. Når Johannes nedtegner «velsignelsen» over dem som holder hans bud, nedtegner han ganske enkelt det som Jesus, Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste, forkynnte. Derfor har Det nye testamentes siste løfte å gjøre med sabbaten på den sjuende dag og også med det guddommelige kjennetegn som identifiserer enden ved begynnelsen.

Den første sannheten som nevnes i Første Mosebok, som betyr begynnelse, identifiserer Skaperen, skapelsen og legger særlig vekt på sabbaten. Sett under ett, linje på linje, understreker begynnelsen av Det gamle testamentet og avslutningen av både Det gamle og Det nye testamentet Gud som Skaperen, De ti bud, sabbatsbudet og at Jesus er begynnelsen og enden.

Profeten Elia blir av Malaki brukt som et symbol i Det gamle testamentes siste løfte, og han var den profeten som konfronterte Jesabel og Akab. Åpenbaringsboken bruker Jesabel som et symbol på pavedømmet og ti konger som et symbol på De forente nasjoner. Elias konfrontasjon med Akab og Jesabel representerer de hundre og førtifire tusens konfrontasjon med De forente nasjoner, gitt kraft av Amerikas forente stater og styrt av pavedømmet. Som konge over Israels ti nordlige stammer representerte Akab den herskende makten over ti stammer og er således et forbilde på at Amerikas forente stater (Akab) gir De forente nasjoner (ti stammer eller ti konger i Åpenbaringen sytten) makt til å utføre forfølgelsen av sabbatsholdere for pavedømmets (Jesabels) skyld. Når Malaki bruker Elia til å representere et budskap som kommer før Herrens store og fryktelige dag, representerer Elia dem som blir forfulgt av det moderne Roma (dragen, dyret og den falske profet), slik han ble forfulgt av Jesabel i tre og et halvt år. At sabbaten fremheves ved bruken av ordet «kom i hu» i Malaki 4,4, tilfører søndagslovkrisen til det profetiske scenarioet som Malaki fremstiller.

Det er mye mer som må tilføyes i betraktningen av de sannheter som formidles ved å sammenligne begynnelsen av Det gamle testamente med slutten av Det gamle testamente, og deretter sammenligne begynnelsen av Bibelen med slutten av Bibelen. I Første Mosebok har vi Skaperen, skapelsen og sabbaten som minnes skapelsen. I Malaki har vi sabbatsbudet identifisert som krisespørsmålet som leder frem til avslutningen av menneskenes nådetid og de sju siste plagene, eller, som Malaki kaller det, «Herrens store og fryktelige dag». Elia representerer Guds folk, som

forkynner den tredje engels budskap til en døende verden.

«I dag, i Elias' og døperen Johannes' ånd og kraft, kaller budbærere som er innsatt av Gud, en verden som er under dom, til å feste oppmerksomheten ved de høytidelige begivenheter som snart skal finne sted i forbindelse med nådetidens siste timer og Kristus Jesu fremtreden som kongenes Konge og herrenes Herre.» Prophets and Kings, 715, 716.

Begynnelsen av Bibelen, som også er begynnelsen av Det gamle testamente, identifiserer den samme fortellingen som slutten på begge testamenter, men hver begynnelse og avslutning har sin egen sannhet å fremheve og bidra med til budskapet. I Første Mosebok er fokus på Guds handlinger, i Malaki er fokus på budskapet som advarer om den kommende krisen. Avslutningen av Åpenbaringen identifiserer Alfa og Omega. I den første boken i Det nye testamente leser vi følgende.

Jesu Kristi ættetavle, Davids sønn, Abrahams sønn.

Abraham fikk Isak; og Isak fikk Jakob; og Jakob fikk Judas og hans brødre; og Judas fikk Fares og Zara med Tamar; og Fares fikk Esrom; og Esrom fikk Aram; og Aram fikk Aminadab; og Aminadab fikk Naasson; og Naasson fikk Salmon; og Salmon fikk Boos med Rahab; og Boos fikk Obed med Rut; og Obed fikk Isai; og Isai fikk David, kongen; og David, kongen, fikk Salomo med henne som hadde vært Urias' hustru; og Salomo fikk Roboam; og Roboam fikk Abia; og Abia fikk Asa; og Asa fikk Josafat; og Josafat fikk Joram; og Joram fikk Ozia; og Ozia fikk Joatam; og Joatam fikk Akas; og Akas fikk Esekias; og Esekias fikk Manasse; og Manasse fikk Amon; og Amon fikk Josia; og Josia fikk Jekonia og hans brødre, på den tid de ble bortført til Babylon. Og etter at de var blitt bortført til Babylon, fikk Jekonia Salatiel; og Salatiel fikk Zorobabel; og Zorobabel fikk Abiud; og Abiud fikk Eliakim; og Eliakim fikk Asor; og Asor fikk Sadok; og Sadok fikk Akim; og Akim fikk Eliud; og Eliud fikk Eleasar; og Eleasar fikk Mattan; og Mattan fikk Jakob; og Jakob fikk Josef, Marias mann, hun som fødte Jesus, han som kalles Kristus.

Alle slektsledd fra Abraham til David er altså fjorten ledd; og fra David til bortførelsen til Babylon er fjorten ledd; og fra bortførelsen til Babylon til Kristus er fjorten ledd.

Men med Jesu Kristi fødsel gikk det således til: Mens hans mor Maria var trolovet med Josef, før de var kommet sammen, ble hun funnet å være med barn ved Den Hellige Ånd. Men Josef, hennes mann, som var en rettferdig mann og ikke ville føre skam over henne offentlig, ville skille seg fra henne i stillhet. Men mens han tenkte på dette, se, da viste Herrens engel seg for ham i en drøm og sa: Josef, Davids sønn, frykt ikke for å ta Maria, din hustru, til deg; for det som er unnfanget i henne, er av Den Hellige Ånd.

Og hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet JESUS; for han skal frelse sitt folk fra deres synder. Alt dette skjedde for at det skulle bli oppfylt, det som var talt av Herren ved profeten, som sier: Se, en jomfru skal bli med barn og føde en sønn, og de skal gi ham navnet Emmanuel, som oversatt betyr: Gud med oss. Da Josef var våknet av søvnen, gjorde han slik Herrens engel hadde befalt ham, og tok sin hustru til seg. Og han levde ikke med henne før hun hadde født sin førstefødte sønn; og han ga ham navnet JESUS. Matteus 1:1–25.

Begynnelsen av Det nye testamente stemmer overens med begynnelsen og avslutningen av Det gamle testamente og avslutningen av Det nye testamente, for den understreker Guds skapende kraft; for den kraft Kristus benyttet til å skape alle ting på seks dager, er den samme kraft Han bruker til å «frelse sitt folk fra deres synder». Ordet Immanuel, slik stedet siterer fra Jesajas skrifter, betyr «Gud med oss». Han bor i sitt folk ved å forene sin guddom med vår menneskelighet, og dette var nettopp den forening Han fullbrakte da Han ble inkarnert i Maria.

«Intet mindre enn fullkommen lydighet kan oppfylle målestokken for Guds krav. Han har ikke latt sine krav være ubestemte. Han har ikke pålagt noe som ikke er nødvendig for å bringe mennesket i samklang med Ham. Vi skal peke syndere hen til Hans karakterideal og lede dem til Kristus, ved hvis nåde alene dette ideal kan nås.

«Frelseren tok på seg menneskehetens skrøpeligheter og levde et syndfritt liv, for at menneskene ikke skulle frykte at de på grunn av den menneskelige naturs svakhet ikke kunne seire. Kristus kom for å gjøre oss til «delaktige i guddommelig natur», og Hans liv forkynner at menneskelighet, forenet med guddommelighet, ikke begår synd.» Ministry of Healing, 180.

Begynnelsen av Det nye testamente angir hvor, når og hvorfor Jesus tok på seg vår menneskelige natur. Han gjorde det for å vise at menneskelig kraft forent med guddommelig kraft ikke synder. Synd er overtredelse av loven, som Malaki sier at vi skal «huske». Johannes gjør oss kjent med at de som holder loven, og derfor de som ikke synder, kan gå inn gjennom de himmelske portene. Matteus fastslår at en synder kan seire over synden, slik Kristus seiret. Når vi har Kristus i oss, (herlighetens håp) har vi i oss den skapende kraft som dannet universet. Denne muligheten ble tilveiebrakt ved at Kristus valgte å tre inn i menneskeslekten, og for resten av evigheten bli ikke bare Guds Sønn, men også Menneskesønnen.

Det finnes et særlig sannhetsbudskap som blir åpnet for Guds folk fra Åpenbaringsboken like før menneskets nådetid avsluttes. Dette særlige budskapet er også Malakis «Elia-budskap», som blir forkynt like før «Herrens store og forferdelige dag».

Ved begynnelsen av begge testamentene og ved slutten av Det nye testamente får vi bestemte egenskaper ved Gud identifisert. I Første Mosebok er Han Skaperen, og ved slutten av Åpenbaringen er Han Alfa og Omega. Ved begynnelsen av Det nye testamente blir Han Menneskesønnen. Og ved slutten av Det gamle testamente finner vi det prinsipp som budbæreren Elia bruker for å fullføre det budskap han skulle forkynne, nemlig å vende fedrenes hjerter til barna og omvendt.

Det profetiske prinsipp som Elia anvender for å fremføre sitt advarselsbudskap, er nettopp det samme som Johannes fikk befaling om å gjøre i Åpenbaringen. Elia «skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre», og Johannes fikk beskjed om å skrive det som da var, og ved å gjøre det skulle han samtidig skrive det som skulle komme. Johannes ble brukt til å illustrere hvordan alfa-og-omega-prinsippet virker i det profetiske Ord, og Elia vil bygge sitt budskap på det samme prinsipp. Når vi sammenligner Bibelens begynnelse med Bibelens slutt, sammenligner vi Det gamle med Det nye. En far er begynnelsen til sitt barn, og barnet er farens avslutning. De hundre og førtifire tusen er den siste generasjon av Abrahams barn, og den historie hvor Gud

inngikk pakt med Abraham, er et forbilde på den historie når Gud fornyer den pakten med de hundre og førtifire tusen.

Derfor er det av tro, for at det skal være av nåde, for at løftet kan stå fast for hele ætten; ikke bare for den som har loven, men også for den som har Abrahams tro, han som er far til oss alle. Romerne 4:16.

Elias' budskap representerer prinsippet om alfa og omega, for fedrene er alfa og barna er omega. Elias' budskap skulle vende fedrenes hjerter til barna. Kristus identifiserte døperen Johannes som Elias, og Ellen White identifiserte William Miller som både Elias og døperen Johannes. Budskapet til alle disse representative mennene ble framstilt som å vende fedrenes hjerter til barna og omvendt. Dette verket representerer virkningen av budskapet ved å vende menneskenes hjerter til deres himmelske Far, men det betyr mer, for det er et symbol på verket. I bibelsk profeti har symboler mer enn én betydning og må identifiseres ut fra sammenhengen.

«Hva var det som gjorde døperen Johannes stor? Han lukket sitt sinn for den mengde av tradisjon som ble lagt frem av lærerne i den jødiske nasjon, og åpnet det for den visdom som kommer ovenfra. Allerede før hans fødsel vitnet Den Hellige Ånd om Johannes: 'Han skal være stor for Herren, og han skal verken drikke vin eller sterk drikk; og han skal fylles med Den Hellige Ånd.... Og mange av Israels barn skal han omvende til Herren deres Gud. Og han skal gå fram for Ham i Elias' ånd og kraft, for å vende fedrenes hjerter til barna, og de ulydige til de rettfærdiges visdom, for å berede for Herren et vel forberedt folk.' Lukas 1:15–17.»
Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Budskapet er utformet slik at de som velger å høre, skal vende sine hjerter til den himmelske Far; men det primære profetiske prinsippet som vil bli brukt til å formidle advarselsbudskapet, vil være at Kristus er Alfa og Omega, den første og den siste, begynnelsen og enden. Elias-budskapet er basert på fremstillingen av Guds profetiske Ord ut fra det perspektiv at Jesus Kristus er Guds Ord, og at reglene som styrer Bibelen, også er egenskaper ved Hans karakter.

«Guds lov er like hellig som Gud selv. Den er en åpenbaring av hans vilje, et avtrykk av hans karakter, uttrykket for guddommelig kjærlighet og visdom. Skapelsens harmoni avhenger av at alle vesener, av alt, levende og livløst, er i fullkommen overensstemmelse med Skaperens lov. Gud har fastsatt lover for styringen, ikke bare av levende vesener, men av alle naturens virksomheter. Alt er underlagt faste lover som ikke kan tilsidesettes. Men mens alt i naturen styres av naturlige lover, er mennesket alene, blant alt som bor på jorden, ansvarlig overfor den moralske lov. Til mennesket, skapelsens kronverk, har Gud gitt evne til å forstå hans krav, til å fatte rettfærdigheten og godheten i hans lov og dens hellige forpliktelser overfor ham; og av mennesket kreves urokkelig lydighet.» Patriarchs and Prophets, 53.

Alt—og dette ville også omfatte Bibelen, for Bibelen er noe, og dersom den er noe, da er den en del av alt—er underlagt faste lover. Bibelen har faste lover eller regler som styrer dens rette fortolkning. En av disse reglene er at Bibelen identifiserer enden på en ting med begynnelsen på en ting. Jesus er Guds Ord, og Han er den første og den siste, og det er en «fast lov» og en egenskap ved Hans karakter.

Vi brukte denne innledningen om Elia for å vise at begynnelsen og slutten av både Det gamle og Det nye testamente stemmer overens. Avslutningen av Bibelen, som også er avslutningen på Johannes' åpenbaring, stemmer også overens med begynnelsen av Åpenbaringen. Fem vitner om de samme sannheter, grunnlagt på det prinsipp som er et trekk ved Guds karakter, nemlig at Guds Ord alltid illustrerer enden på en ting ved begynnelsen av den samme ting. Denne virkeligheten er en del av hva det betyr at Jesus Kristus er Alfa og Omega.

«For apostelen Johannes på øya Patmos ble scener av dyp og gripende betydning i menighetens erfaring åpnet. Emner av brennende interesse og stor viktighet ble fremstilt for ham i skikkelser og symboler, for at Guds folk skulle få innsikt i de farer og kamper som lå foran dem. Den kristne verdens historie helt frem til tidens ende ble åpenbart for Johannes. Med stor klarhet så han Guds folks stilling, farer, kamper og endelige utfrielse. Han nedtegner det avsluttende budskap som skal modne jordens høst, enten som kornbånd for den himmelske lade, eller som risbunter for den siste dags ild.»

«I syn fikk Johannes skue de prøvelser som Guds folk ville måtte utholde for sannhetens skyld. Han så deres urokkelige fasthet i å holde Guds bud, overfor de undertrykkende makter som søkte å tvinge dem til ulydighet, og han så deres endelige seier over dyret og dets bilde.

«Under symbolene av en stor ildrød drage, et leopardlignende dyr og et dyr med horn som et lam, ble de jordiske myndigheter som i særlig grad ville befatte seg med å trække Guds lov under fot og forfølge Hans folk, fremstilt for Johannes. Krigen føres videre helt til tidens ende. Guds folk, symbolisert ved en hellig kvinne og hennes barn, ble fremstilt som værende sterkt i mindretall. I de siste dager eksisterte bare en rest. Om disse taler Johannes som dem 'som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd.'»

«Gjennom hedenskapen, og deretter gjennom pavedømmet, utøvde Satan sin makt i mange århundrer i et forsøk på å utslette Guds trofaste vitner fra jorden. Hedninger og papister ble drevet av den samme dragens ånd. De skilte seg bare ved at pavedømmet, idet det ga seg ut for å tjene Gud, var den farligere og grusommere fiende. Ved romanismens medvirkning tok Satan verden til fange. Guds bekjennende menighet ble revet med inn i denne villfarelsens rekke, og i mer enn tusen år led Guds folk under dragens vrede. Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, ble tvunget til å opphøre med forfølgelsen, så Johannes en ny makt stige opp for å gjenta dragens røst og føre det samme grusomme og gudsbespottelige verk videre. Denne makten, den siste som skal føre krig mot menigheten og Guds lov, ble symbolisert ved et dyr med lammehorn. Dyrene som gikk forut for det, var steget opp av havet, men dette steg opp av jorden, noe som representerer den fredelige fremveksten av den nasjonen som symboliseres. De «to horn lik et lam» fremstiller på treffende vis den amerikanske statsmyndighetens karakter, slik den kommer til uttrykk i dens to grunnleggende prinsipper, republikanisme og protestantisme. Disse prinsippene er hemmeligheten bak vår makt og framgang som nasjon. De som først fant et tilfluktssted på Amerikas kyster, gledet seg over at de hadde nådd et land fritt for pavemaktens hovmodige krav og det kongelige herredømmets tyranni. De besluttet å opprette en regjering på den brede grunnvullen av borgerlig og religiøs frihet.»

«Men den strenge opptegningen med den profetiske blyant åpenbarer en forandring i dette fredelige bildet. Dyret med lamlignende horn taler med en drages røst og «utøver all den første

dyrets makt for dets øyne». Profetien erklærer at det vil si til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av dyret, og at «det får alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller, til å ta et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket eller dyrets navn eller tallet for dets navn.» Slik følger protestantismen i pavedømmets fotspor.»

«Det er på denne tiden at den tredje engelen sees flygende midt over himmelen og forkynne: 'Dersom noen tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på sin panne eller på sin hånd, skal også han drikke av Guds vredes vin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger.' 'Her er de som holder Guds bud og Jesu tro.' I skarp kontrast til verden står den lille skare som ikke vil vike fra sin troskap mot Gud. Dette er de som Jesaja taler om som dem som reparerer det bruddet som er blitt gjort i Guds lov, de som bygger opp igjen de eldgamle ruiner og reiser opp grunnvollen fra slekt til slekt.»

«Den mest høytidelige advarsel og den mest fryktinngytende trussel som noensinne er blitt rettet til dødelige, er den som finnes i den tredje engels budskap. Den synd som nedkaller Guds vrede, ublandet med miskunn, må være av den mest avskyelige karakter. Skal verden bli overlatt i mørke når det gjelder denne syndens natur? — Så visst ikke. Gud handler ikke slik med sine skapninger. Hans vrede rammer aldri synder som er begått i uvitenhet. Før hans dommer blir ført over jorden, må lyset angående denne synd bli fremstilt for verden, så mennesket kan vite hvorfor disse dommer skal ramme, og kan få anledning til å unnsnippe dem.»

«Budskapet som inneholder denne advarselen, er det siste som skal forkynnes før Menneskesønnens åpenbarelse. De tegn som Han selv har gitt, erklærer at Hans komme er nær forestående. I nær ved førti år har den tredje engels budskap lydt. I utfallet av den store striden trer to parter fram: de som «tilber dyret og dets bilde» og mottar dets merke, og de som mottar «den levende Guds segl», og har Faderens navn skrevet på sine panner. Dette er ikke et synlig merke. Tiden er kommet da alle som har interesse av sin sjels frelse, alvorlig og inderlig bør spørre: Hva er Guds segl? og hva er dyrets merke? Hvordan kan vi unngå å motta det?»

«Guds segl, tegnet eller merket på hans myndighet, finnes i det fjerde bud. Dette er det eneste forskrift i Dekalogen som viser til Gud som himmelens og jordens Skaper, og tydelig skiller den sanne Gud fra alle falske guder. Gjennom hele Skriften blir kjensgjerningen om Guds skapermakt anført som bevis for at han står over alle hedenske guddommer. »

Sabbaten, som er påbudt i det fjerde bud, ble innstiftet for å minnes skapelsesverket og således stadig holde menneskenes sinn vendt mot den sanne og levende Gud. Hadde sabbaten alltid blitt holdt, ville det aldri ha fantes en avgudsdyrker, en ateist eller en vantro. Den hellige overholdelsen av Guds hellige dag ville ha ledet menneskenes sinn til deres Skaper. Naturens ting ville ha brakt Ham i deres erindring, og de ville ha vitnet om Hans makt og Hans kjærlighet. Sabbaten i det fjerde bud er den levende Guds segl. Den peker på Gud som Skaperen og er tegnet på Hans rettmessige myndighet over de vesener Han har skapt.

«Hva er da dyrets merke, dersom det ikke er den falske sabbaten som verden har antatt i stedet for den sanne?»

Den profetiske erklæringen om at pavedømmet skulle opphøye seg over alt det som kalles Gud, eller som tilbes, er på en slående måte blitt oppfylt i forandringen av sabbaten fra ukens sjuende til dens første dag. Hvor enn den pavelige sabbaten blir æret framfor Guds sabbat, der blir syndens menneske opphøyd over himmelens og jordens Skaper.

«De som hevder at Kristus forandret sabbaten, motsier direkte Hans egne ord. I Sin bergpreken erklærte Han: «Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tåddel på noen måte forgå av loven, før alt er skjedd. Den som derfor bryter ett av disse minste bud og lærer menneskene å gjøre det samme, han skal kalles den minste i himlenes rike; men den som holder dem og lærer dem, han skal kalles stor i himlenes rike.»

«Romersk-katolikker erkjenner at forandringen av sabbaten ble foretatt av deres kirke, og de anfører nettopp denne forandringen som bevis på denne kirkes høyeste myndighet. De erklærer at ved å holde ukens første dag som sabbat, anerkjenner protestantene hennes makt til å lovgi i guddommelige ting. Den romerske kirke har ikke oppgitt sitt krav på ufeilbarlighet, og når verden og de protestantiske kirkene godtar den falske sabbat som hun har skapt, anerkjenner de i virkeligheten hennes krav. De kan påberope seg apostlenes og kirkefedrenes autoritet til forsvar for denne forandringen, men feilslutningen i deres resonnement er lett å gjennomskue. Papisten er skarpsindig nok til å se at protestantene bedrar seg selv ved villig å lukke øynene for sakens fakta. Etter hvert som søndagsinstitusjonen vinner gunst, gleder han seg, i visshet om at den til slutt vil føre hele den protestantiske verden inn under Romas banner.» Signs of the Times, 1. november 1899.